

ще може свободно да се развива и съ време да влѣзе въ реда на просвѣтенитѣ народи. И за всичко това той има да благодари Тебѣ, Господарю, и на всичкия Твой народъ. Не ще казване, че Тебѣ ще се въздаватъ хвалебни пѣсни до вѣка по височинитѣ Балкански, по долинитѣ на Тракия, и по брѣговетѣ на Дунавъ, Марица, Вардаръ и Българска Морава.

По древний православно-славянскій обичай на побратимството, братименитѣ си даваха единъ другиму кръстове.

Рускитѣ братия съ дохождането си въ нашата земя, като че възложиха на насъ този видимъ знакъ на братството си съ насъ.

Дозволи и намъ, Господарю, за размѣна на този кръстъ святий да поднесемъ Тебѣ и на всичкитѣ Твои сподвижници по нашето освобождение прѣдлаганий кръстъ — знамение тържества свѣта надъ мрака“.

Българскиятъ народъ молилъ Царя, споредъ древно-българския обичай да приеме поднесения Нему златенъ кръстъ, въ знакъ на признателностъ и християнско братство и да носи на себе си тоя все-народенъ приносъ. Тоя златенъ кръстъ, изящень по направа, окиченъ съ трицвѣтна лента, билъ забученъ въ полумѣсецъ; отдолу на кръста личела годината 1393 година падането на българското Царство, а отъ горѣ — 1878 год. 19-й Февруарий, а на обратната страна — Царю-Освободителю — Българскиятъ народъ.

Чувствуемата радостъ въ срѣдата на Българския народъ, нѣмаше прѣдѣли, въ Божиитѣ храмове пѣеше се Богохваление, чествуваше и величаше